

Het Vaticaan en de Ene Wereldkerk

Maart 2013, tijdens het bezoek van paus Franciscus aan Syrië.

Een groeiende beweging binnen de Roomse kerk neemt de profetische boodschappen voor waar aan van een bepaalde Ierse dame, waarin de huidige paus als de Valse Profeet wordt getypeerd die, als de tekens niet bedriegen, aanstuurt op de Ene Wereldkerk. Denk maar niet dat dit een zuiver Katholieke aangelegenheid is. Ook de Protestantse kerken zullen zich niet aan de tendens kunnen onttrekken, want zoals dominee Leenhouts voorzag, zal de grootste eindtijdplaag de valse oecumene zijn, door hem het pseudo-messianisme genoemd, ...en voorwaar, dat zei hij niet vanuit een Rooms-Katholiek perspectief! Naast de Nieuwe Wereldorde zal de Ene Wereldkerk staan. Daar ziet men vaak aan voorbij in de commentaren op de Nieuwe Wereldorde. Eendrachtig zingen die het halleluja voor de Antichrist. Voor Gods beminden geldt dan het devies: "Trek weg van daar en houd je voor een tijd verborgen."

1 – Trek weg van daar!

Ik begin met de schaapskooiparabel uit Johannes 10:

«« Wie de schaapskooi niet binnengaat door de deur, maar ergens anders naar binnen klimt, is een dief of een rover. Wie door de deur naar binnen gaat, is de herder van de schapen. Voor hem doet de bewaker open. De schapen luisteren naar zijn stem, hij roept zijn eigen schapen bij hun naam en leidt ze naar buiten. Wanneer hij al zijn schapen naar buiten heeft gebracht, loopt hij voor ze uit en de

schapen volgen hem omdat ze zijn stem kennen. Iemand anders volgen ze niet, ze lopen juist van hem weg omdat ze de stem van een vreemde niet kennen. Jezus vertelde hun deze parabel, maar ze begrepen niet wat Hij bedoelde. »»

Deze parabel was ongetwijfeld gericht tegen de schriftgeleerden en de farizeeën uit Matteüs 23, die het koninkrijk der hemelen voor de mensen sloten en die, in tegenstelling tot een goede herder, zich niet lieten leiden door het heil voor hun kudde. In breder verband geldt deze parabel voor elk kerkelijk leiderschap dat aan zijn taak verzaakt. Duidelijk is dat de schaapskooi symbool staat voor de kerkgemeenschap, in het Hebreeuws de 'kehal chasidim'. Profetisch mag deze parabel ook worden geprojecteerd op onze tijd, vooral omdat ze eindigt met: "*ze begrepen niet wat hij bedoelde*". In de context van dat moment waren er te veel elementen die niet in de situatie pasten, en dus begrepen zijn leerlingen niet wat Hij bedoelde. (1)

De herder had voor zijn kudde 's nachts onderdak gevonden bij een landheer die, zoals te doen gebruikelijk, bij het vallen van de nacht voor rondtrekkende herders faciliteiten verleende. De bewaker, in dienst van de landheer (dat is God), is de Heilige Geest, die erop toeziet dat alleen legitieme herders de schaapskooi binnengaan. De nacht staat voor de interimperiode – reeds tweeduizend jaar – in afwachting van de nieuwe 'dag', beeld van het Vrederijk, dat zo mooi beschreven is in Psalm 23. Uit het vervolg van de lezing van dit hoofdstuk blijkt dat 'de goede herder' Christus zelf is. We leven nog altijd in de periode van een gedelegeerd leiderschap, maar bij het naderen van Gods rijk op aarde verandert dat, want dan openbaart zich 'de zoon des verderfs', waarvan de psalm zegt dat "*zelfs hij, mijn vriend, mijn vertrouwde, met wie Ik mijn brood deelde, zijn hiel tegen Mij heeft gelicht.*" (2 Thess. 2:3, Ps. 41:10) Als de afval ten top is, zoals in de dagen van Elia de Tisbiet, zal de tijd zijn gekomen dat de Heer zegt: "*Trek weg van daar en houd je voor een tijdje verborgen.*" (1 Kon. 17:3) De schaapskooiparabel zegt dat het Christus zelf is die zijn kudde wegbrengt om ze daarbuiten in veiligheid te brengen, wat juist het tegenovergestelde is van wat men zou verwachten. De parabel hanteert een exodusmotief. Ook nu, net als tijdens de uittocht uit Egypte, begeleidt ons de geestelijke rots en dat is Christus. (1 Kor. 10:4) Kennelijk loert het gevaar niet meer van buitenaf, maar van binnenuit. Immers, de rover is sluiks binnengeslopen. De zo veilige kraal is een slachthuis geworden! Vlucht weg van daar! (2) Dit is een boude uitspraak. Mogen we dat wel op onze tijd projecteren? Met Bijbelse profetieën is altijd de lastige vraag, waar ook de kamerling van Candacé mee zat (Hand. 8:34), op welke tijden (chronous) en gelegenheden (kairous) een profetie betrekking heeft. (Hand. 1:7) Het behoort tot Gods werkorde om op 'zijn' tijd zijn verborgenheden aan zijn knechten toe te vertrouwen. Dat nu heet profetie.

De Valse Profeet zal met een geslepenheid te werk gaan die bovenmenselijk is, want hij spreekt 'als de draak' (Op. 13:11): met de charme en intelligentie van Lucifer, van hem die de vader van de leugen is. (Joh. 8:44) "*En allen die verloren gaan, zal hij met zijn kwaadaardigheid verleiden. Want ze hebben de liefde voor de waarheid, die hen had kunnen redden, niet aanvaard. Daarom treft God hen met verblinding, zodat ze dwalen en de leugen geloven.*" (2 Tess. 2:10-11) De liefde voor de waarheid vereist dat we ook de hedendaagse profetieën serieus nemen en niet alleen de Bijbelse. Zich van de waarheid afkeren is de eerste stap naar de onvergeeflijke zonde tegen de Heilige Geest. (Mt. 12:31) (3) Paulus zegt: "*Veracht de profetieën niet.*" (1 Tess. 5:20) Het komt aan op de gave van onderscheiding, die eenieder krijgt die God naarstig zoekt. Dominee A. A. Leenhouts wist dat kernachtig uit te drukken: (Mijn Wraak is Barmhartig, p. 38)

«« Wanneer de Heer spreekt in het midden van de nieuwtestamentische gemeente, of wanneer iemand beweert een boodschap van God te hebben, dan zal men dit niet zonder meer naast zich neerleggen. Men zal het niet 'verachten', maar men

zal beginnen met dit te toetsen op zijn inhoud, of het wel in overeenstemming is met de mening van de H. Geest en met de boodschap van de H. Schrift. »»

Indien juist bezien, is het gedaan met ons gerieflijk Christendom. Onze identiteit zal op de pijnbank worden gelegd. De vijand wil zien in hoeverre wij salonchristenen zijn, of we het verdienen om samen met Christus als koningen te heersen. (Op. 5:10) Het is de gemakzucht en angst om een geëngageerd Christen te zijn, die doet zwichten. We leven in een consumptiemaatschappij. Dat wil zeggen dat je alles op je bord krijgt gereserveerd. Gods koninkrijk, echter, moet in het zweet des aanschijns worden verworven, door geestelijke geweldenaars, door gedreven mensen. (Mt. 11:12)

De schapen luisteren naar hun herder; laten zich niet van de wijs brengen en verkiezen het moeizaam bestaan. De wolf in schaapskleren is het beeld van de voorzegde Valse Profeet, van de samenheuler met de Antichrist. Het hier gebruikte woord voor beest is 'therion', wat eigenlijk wild beest of woesteling wil zeggen. Zo komt het 36 maal (6x6) voor als beeld voor de Antichrist. (4) De Valse Profeet ziet eruit als een schaap, loopt als een schaap en spreekt als een schaap. Ook hij wordt eenmaal 'therion' genoemd. Ondanks dat deze indringer er schaapachtig uitziet, zullen Christus' volgelingen hem aan zijn stem herkennen.

Een wolf in schaapskleren?

2 – Kasper versus Burke

Naar aanleiding van de synode over het gezin in oktober 2014 ontlaaide vooraf een polemiek die zo heftig was dat Katholisch.info van een schisma onder de kardinalen sprak, vooral naar aanleiding van een boek van vijf kardinalen die het opnamen voor de traditionele leer. De twee primussen in de nog altijd durende strijd zijn de Duitse Kardinaal Walter Kasper van de 'progressieven' met als tegenhanger de Amerikaanse Kardinaal Raymond Burke van de 'traditionelen'. (5) In zijn Argentijnse tijd hoorde Kardinaal Jorge Bergoglio tot het progressieve kamp. (6) Kasper mogen we daarom als zijn officieuze spreekbuis zien. De Modernisten kregen tijdens deze synode van de paus alle gelegenheid hun visie op te dringen, waarbij ieder zijn eigen taak had. Kardinaal Walter Kasper maakte zich sterk voor de toelating van de hertrouwd gescheidenen tot de sacramenten. Dan was er de Italiaanse Aartsbisschop Bruno Forte, die zich sterk maakte voor de legalisering van homoseksualiteit, en tenslotte was er de Argentijnse titulair Aartsbisschop Victor Manuel Fernandez, die een herleving van de bevrijdingstheologie nastreefde.

De Paus onthield zich van commentaar als zou hij boven de partijen staan. Een wettig gekozen paus (lobbyen maakt een pauskeuze ongeldig!) mag dan volgens het dogma in bepaalde gevallen onfeilbaar zijn, maar dat neemt niet weg dat een paus samen met het college van kardinalen regeert. De paus heeft nooit als een klassiek dictator geregeerd. Toch bezit hij veel macht. De politieke opportuniteit gebiedt dat hij dat niet ten toon spreidt, zeker als veranderingen op til zijn, om zo het kerkvolk achter zich te scharen. Dubieuze uitlatingen worden dan aan zijn kardinalen toegeschreven, alhoewel deze paus toch ook een niet gering aantal uitspraken op zijn conto heeft staan die de wenkbrauwen doen fronsen. En mensen die kritische kanttekeningen durven plaatsen bij zijn 'leer', worden tot aan het onbeschofte afgepoeierd. (7) De logica gebiedt dat de hervormingen langs de weg der geleidelijkheid gaan. Schokken zal men trachten te vermijden. Vergeet niet dat een meter is opgebouwd uit centimeters en dat het strand uit zandkorrels bestaat. Maar een meter blijft een meter en een strand een strand.

Paus Franciscus – wat hij zegt, en wat hij doet

Paus Franciscus is een man die graag over 'eenheid' spreekt terwijl hij als geen ander verdeelt, hij moedigt 'nederigheid' aan terwijl hij prachtige vertoningen op touw zet, die de aandacht direct op hemzelf richten, hij verkondigt luide collegialiteit terwijl hij zijn wil aan de meerderheid opdringt, en hij veroordeelt kwaadsprekerij en iemand zwartmaken terwijl hij preken houdt met een inhoud die zelfs een satirisch komiek zou doen blozen. En de lijst is nog lang niet uitgeput. (Harvesting the Fruit of the Vatican II, 10 juni, 2015 – een blog van Louie)

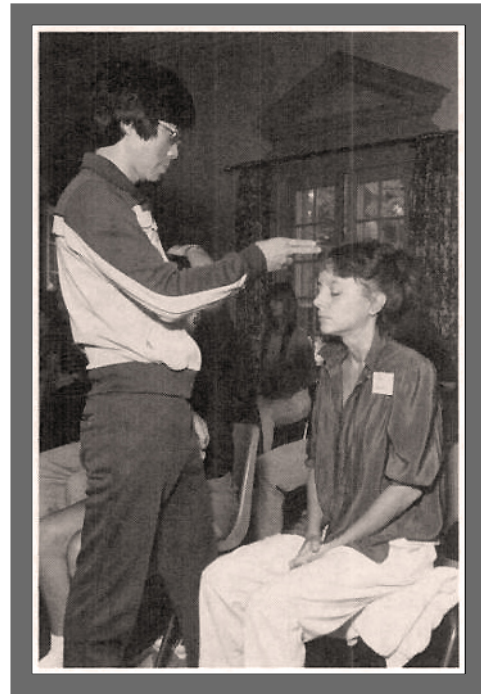
Paus Franciscus' verkondiging en preken zijn meestal ambigue, maar uit zijn personeelsbeleid en zijn uitspraken in interviews en dergelijke blijkt duidelijk dat hij op zeer gespannen voet staat met de rechtzinnige Katholieke leer en traditie, om niet te zeggen dat hij daar vaak lijnrecht tegenin gaat. Maar het verbijsterende is dat vrijwel het gehele episcopaat en bijna alle kardinalen deze paus klakkeloos volgen.

3 – De paus en zijn Oosters geneesheer

Als we de evolutie naar de Ene Wereldkerk willen beoordelen, zullen we eerst moeten uitvinden wie deze paus werkelijk is. Welnu, op 8 november 2013 ontving hij de Taoïstische monnik Liu Ming in zijn residentieel paleis en zegende toen enkele exemplaren van het door Ming uitgegeven tijdschrift TAO. Hiermee werd één en ander aan het licht gebracht over de persoon Jorge Mario Bergoglio, alias Paus Franciscus.

Liu Ming is een Taoïstische monnik van middelbare leeftijd die in 2003 vanuit China naar Argentinië trok. In 2004 startte hij spiritistische sessies om Kardinaal Bergoglio van zijn gezondheidsproblemen te verlossen. De volgende drie jaren bezocht Liu Ming hem tweemaal per week totdat Bergoglio zich beter voelde; daarna, dus na zijn genezing, eens per maand, in totaal ongeveer 350 keer. (8) Zijn gezondheid was nog niet goed tijdens het conclaaf van april 2005, dus was hij nog niet pauswaardig, wat verklaart dat Ratzinger c.q. Benedictus werd gekozen. De Kardinaal van Buenos Aires had een heel slechte gezondheid. Hij was diabetisch, had een galblaasoperatie ondergaan en had een zware leverkwaal. Verder werd tijdens zijn jeugd het bovenste deel van zijn linkerlong weggehaald. Ook had hij ernstige hartklachten. Een artsenteam adviseerde een hartoperatie, en het was toen dat Liu Ming ten tonele verscheen. De hartoperatie werd afgelast. Nadien is Bergoglio een adept van deze Oosterse geneeswijze ...en filosofie. Sinds hij paus is verschijnt een prentje van hem samen met Liu Ming telkens opnieuw op de omslag van het tijdschrift TAO met de tekst: "Onder redactie van Liu Ming, de Oosterse geneesheer van Paus Franciscus." Er kwam ook een nummer met Bergoglio op de omslag met: "Ter herinnering! Blad met zegen van de Paus."

Het Taoïsme is nauw verweven met de verschillende Oosterse godsdiensten. Het Taoïsme van Liu Ming streeft naar een energetische balans, waarbij via massage de patiënt ook kan worden gemagnetiseerd. Van magnetisme is bekend dat daarmee geesten kunnen worden overgebracht. Onderdeel van het Taoïsme is dat iedereen in en buiten zichzelf dienende geesten heeft, waar, zo luidt het, niet aan valt te ontkomen. Deze dienende geesten, in feite demonen, worden karmameesters genoemd. Klinkt wel zo onschuldig. Tao betekent 'de weg', wat een heel andere weg is dan die van Jezus, die de enige weg is die ten leven leidt. Er is geen andere. (Joh. 14:6) Een genezing door magnetiseren of het 'richten van energie' in iemands lichaam is niet anders dan iemand genezen door de kracht van de duivel zelf! Het is immers, Psalm 96:5 die leert dat alle goden van de heidenen duivels zijn. Tijdens een behandeling vloeien demonische krachten van de geneesheer over naar de zieke persoon. Op die manier krijgt de duivel een voet tussen de deur en kan er maar al te gauw een vorm van bezetenheid ontstaan; op zijn minst een zekere gebondenheid, die de mens afkerig maakt voor Gods boodschap. Dat is de prijs voor 'genezing'. (9) De mildste vorm toont bij de gebundene zelfs een schijn van goedheid. Deze roemt de menslievendheid, bevordert de kunsten en wetenschap, betoont zich weldadig, is zelfs hulpvaardig. Maar dat alles zonder God: het is liberalisme, socialisme en humanisme in hun beste betekenis. Vanuit de minst slechte conditie zakt men gaandeweg af om bij de ellendigste te eindigen. Het kan niet anders dankzij deze spiritistische ervaring dat de pontifex het heidendom gunstig gezind is. Wij mogen onze medemens, ook de onchristelijke, een warm hart toedragen, maar dat is heel wat anders dan bewondering hebben voor zijn spirituele praktijken, zelfs als die genezing brengen. Zegt niet het bijbelwoord: "Ik ben de Heer, uw Heelmeester!" (Ex. 15:26) (10) Er is meer dan het lichaam. Ons eeuwige heil staat op het spel!

*Openen 3^e oog door tao-meester Mantak Chia
(uit Yoga Journal, mrt/apr 1986)
Mantak Chia is momenteel een der groten
voor de taoïstische geneeswijze.*

4 – De bevrijdingstheologie en de oecumenische beweging

Bergoglio heeft de maand nadat hij paus werd de zaligverklaring van bisschop Oscar Romero (†1980) gedeblokkeerd. Voorheen wilde men daar niet aan door diens standpunt omtrent de bevrijdingstheologie. Dat is een typisch Zuid-Amerikaans stokpaardje. Daarin staat bevrijding van de 'effecten' van onze maatschappelijke zonden centraal. Echter, de persoonlijke schuld, zoals in de Tien Geboden vervat, wordt verworpen. Zonde in dezen is de armoede, sociale onderdrukking, slavernij, ongelijkheid, economische onrechtvaardigheid, enzovoorts, wat inderdaad ergerlijke misstanden zijn. Het is een horizontaal geloof, in feite humanisme, of noem het marxisme, waarbij de verticale component ten aanzien van zonde, gerechtigheid en oordeel, is verdwenen. (Joh. 16:8) Waarom zou Jezus die gruwelijke dood aan het Kruis zijn gestorven als het ook anders had gekund, indien wijzelf onze hemel op aarde hadden kunnen bevechten? Het vleesgeworden Woord, gestorven en verzezen voor alle mensen, wordt genegeerd. In de plaats verrijst als symbool een soort jesusfiguur die in zichzelf de kenmerken draagt die

nodig zijn voor de strijd tegen de verdrinking. Jezus' portret uit 1999, als evenbeeld van de revolutionair Che Guevara, heeft destijds veel opschudding veroorzaakt, maar het was wél het logisch gevolg van deze 'theologie'. De pauselijke kruiswegmeditatie van Pasen 2014, zoals Bergoglio die bad, was in feite een ode aan de bevrijdingstheologie, een verdraaiing waarmee de aandacht van Christus' kruislijden werd afgeleid. De focus werd exclusief op de armen gericht, de werklozen, de zieken, de migranten, en dergelijke. Deze paus schijnt aan te sturen op een kerk van de armen, waar ongetwijfeld grootschalige projecten voor zullen worden opgezet. "Wie kan daar nou op tegen zijn? Wat is er mooier dan de kerk van en voor de mensen?" Deze twee vragen zijn tevens aanklachten tegen hen die zich kritisch uitlaten over het gevoerde beleid en terug willen naar de Bijbelse grondslag, wat tenslotte het uitgangspunt is voor elke rechtgeaarde Christelijke godsdienst.

Een slecht concilie en een slechte mis

De officiële versie van het Derde Geheim van Fatima, zoals die op 26 juni 2000 door de Congregatie voor de Geloofsleer in omloop werd gebracht, blijkt onvolledig te zijn. Dat gaf Kardinaal Ratzinger in een gesprek onder vier ogen toe aan zijn goede vriend Pater Dr. Ingo Dollinger. Dollinger maakte dit op 15 mei 2016 publiek, op het hoogfeest van Pinksteren:

«« Niet lang nadat het Derde Geheim van Fatima in juni 2000 werd gepubliceerd door de Congregatie van de Geloofsleer, vertelde Kardinaal Josef Ratzinger mij tijdens een persoonlijke conversatie dat er nog steeds een deel van het Derde Geheim is dat ze nog niet gepubliceerd hebben! *"Er is meer dan wat we gepubliceerd hebben"*, zei Ratzinger. Hij vertelde mij ook dat het gepubliceerde deel van het geheim authentiek is en dat het ongepubliceerde deel van het geheim sprak van een *"slecht concilie en een slechte mis"*, wat zich in de nabije toekomst zou gaan verwezenlijken (zoals toen in 1917 voorspeld). »» (Mike Hickson op www.OnePeterFive.com)

Het Geheim van Fatima ziet in de huidige tijd zijn vervulling, terwijl de ongeldig verkozen 'Paus Franciscus' de grote massa van God afleidt. Velen zijn er die kennis hebben van de boodschap van Fatima, maar toch blind blijven vasthouden aan de overtuiging dat Bergoglio de rechtmatige paus is en dat de Katholieken in gemeenschap met hem moeten blijven – ondanks het feit dat zijn woorden en daden duidelijk tonen dat hij een ketterse Modernist is, we mogen gerust zeggen 'een bezetene'. Nochtans werd de grote apostasie in de Kerk voorzien in het Geheim van Fatima, en natuurlijk ook in het Geheim van La Salette. Vele kenners van Fatima blijven ontkennen dat de geloofsafval aan de top aan het gebeuren is en zijn daarmee dwaallichten geworden. Wie kan nu nog op redelijke gronden ontkennen dat Bergoglio de vervulling is van de profetieën? Het drama, vijftig jaar na Vaticanum II, speelt zich thans af, een concilie dus dat volgens de Allerheiligste Maagd Maria *"een slecht concilie"* zou zijn. We zitten nu honderd jaar na de openbaring van het geheim aan de kindertjes van Fatima...

Het is evident dat de grote oecumenische beweging die zowel de Christelijke als heidense godsdiensten omvat, niet trouw kan blijven aan het geloof van de vaders. Op 6 juli 2013 zei de nieuwe ongeldig gekozen paus tijdens een homilie:

«« In het Christelijk leven, zelfs in het leven van de Kerk zijn er oude structuren, voorbijgaande structuren: het is noodzakelijk ze te vernieuwen! En de Kerk heeft hier altijd aandacht aan geschonken, door dialoog met culturen. (...) En de Kerk gaat voorwaarts, en zij geeft ruimte aan de Heilige Geest die deze structuren hernieuwt. Wees daar niet bang voor! Wees niet bang voor de nieuwheid van het Evangelie (...) Wees niet bang voor de hernieuwing van structuren! »»

Op 17 oktober 2013 preekte hij dat traditionele Katholieken 'ziek' zijn:

«« In ideologieën bevindt Jezus zich niet in al zijn tederheid, zijn liefde, zijn zachtheid. En ideologieën zijn stijf, altijd. Van elk teken stijf. Wanneer een Christen leerling wordt van de ideologie heeft hij het geloof verloren. Hij is niet langer een leerling van Jezus, hij is een leerling van deze of gene houding of gedachte... Om die reden zei Jezus tot hen: *“Jullie hebben de sleutel van de kennis weggenomen.”* De kennis van Jezus is getransformeerd in een ideologische en moralistische kennis, die met zijn vele vereisten de deur sluit. Het geloof wordt aldus ideologie, en ideologie maakt bang. Ideologie jaagt de mensen weg, creëert afstand, distantieert de mensen en distantieert van 'de Kerk van de mensen'. Maar het is wel een serieuze ziekte, deze van de ideologische Christenen. Het is een ziekte, maar dat is niet nieuw, hé? »»

Tijdens een audiëntie met de bisschoppen van Tsjechië op 14 februari 2014 zei Bergoglio dat de Tridentijnse Mis een soort van modegril is:

«« Als ik mij erin verdiep, vind ik dat het eerder een soort mode is. En als het een mode is, is het daarom een zaak die niet zoveel aandacht vergt. Het is juist nodig om wat geduld en vriendelijkheid te tonen voor mensen die aan een zekere mode verslaafd zijn. »»

Bergoglio is duidelijk iemand die andere godsdiensten en denominaties omarmt. Alles wijst erop dat hij ze in één superkerk wil onderbrengen, een ontwikkeling waar reeds Paus Pius X (†1914) zijn stem tegen verhief. Bergoglio is niet vies van verregaande interreligieuze dialoog. In zijn functie neemt hij vaak deel aan interreligieuze bijeenkomsten. Zijn opstelling bleek ook uit zijn buitengewoon felle reactie op de zogenaamde regensburgtoespraak van Paus Benedictus. Op 12 september 2006 klaagde deze paus het heersende relativisme in de Westerse cultuur aan en citeerde daarbij een uitspraak van de Islamitische geleerde Ibn Hazm (†1064), die stelde dat als God het wil we zelfs afgodendienst zouden moeten bedrijven, waarmee Hazm wilde aangeven dat in het opvolgen van Gods wetten geen plaats is voor redelijk denken; louter het gebod volstaat. En nog steeds is een dogmatische afkeer van het redelijk denken een typisch kenmerk van de Islam! (11) Bergoglio reageerde vanaf zijn bisschopszetel in Argentinië, wat in de Spaanse uitgave van Newsweek kwam: *“Ik identificeer mij niet met de woorden van de Paus. Indien een paus de Islamitische waarden niet erkent verstoort hij in twintig seconden wat in de voorbije twintig jaar is opgebouwd.”*

***Bergoglio ontmoet US President Obama
op 27 juni 2014***

Ook nadat hij paus was geworden, heeft hij zijn warme sympathie voor de Moslims getoond alsook zijn verlangen om tot vereniging te komen met alle Christelijke denominaties. In een preek op Goede Vrijdag 2013 verwees hij naar 'onze moslimbroeders'. De dag voordien had hij nog de voeten gewassen en gekust van een Moslima in een jeugdgevangenis, ter nagedachtenis aan de voetwassing van de discipelen tijdens het Laatste Avondmaal. Hij week daarbij af van een eeuwenlange traditie, waarbij de paus altijd de voeten van priesters of seminaristen had gewassen. Medio 2013, tijdens de 'bootmis' op het eiland Lampedusa (met zijn Afrikaanse vluchtelingen), zei Bergoglio:

“Ik denk ook met affectie aan de moslimmigranten die deze avond de vasten van Ramadan beginnen, waarbij ik erop vertrouw dat het overvloedige geestelijke vruchten zal brengen.” (12)

Het volgende citaat komt uit zijn uitspraken tijdens zijn eerste oecumenische ontmoeting als paus (20 maart 2013):

«« Ik groet en bedank jullie allen vriendelijk, lieve vrienden, die behoren tot andere religieuze tradities, eerst en vooral de Moslims, die de ene God aanbidden, levend en barmhartig en die Hem aanroepen in gebed, en jullie allen. Ik apprecieer echt jullie aanwezigheid. Ik zie er een tastbaar bewijs in en de wil om te groeien in wederzijdse waardering en samenwerking voor het algemeen welzijn van de mensheid. »»

De paus hield op 8 juni 2014 een gebedsbijeenkomst voor de vrede, samen met de president van Israël, Shimon Peres, en Mahmoud Abbas, die hij de president van Palestina noemde (de correcte term is ‘president van de Palestijnse Autoriteit’). Voor het eerst in de geschiedenis werden koranverzen gezongen in het Vaticaan, en dit op persoonlijke uitnodiging van Bergoglio. De Islamitische voorganger besloot zijn gebed met de woorden: *“Moge Allah ons leiden naar de overwinning op de ongelovigen!” (13)*

De Israëlische politicus Shimon Peres en Bergoglio ontmoeten elkaar op 4 sept. 2014

En op 4 september 2014 ontmoetten de voormalige staatspresident van Israël, Simon Peres en paus Franciscus elkaar opnieuw. Op dit derde treffen binnen slechts vier maanden, stelde Peres de stichting voor van een wereldorganisatie van verenigde religies, met de paus als hoogste leider. Peres motiveerde zijn voorstel als volgt: *“de oprichting in de trant van de Verenigde Naties van de ‘Organisatie van Verenigde Religies’ – als onbetwistbare morele autoriteit – is de beste weg om terroristen, die doden in de naam van het geloof, te bestrijden”*. Dat klinkt naar vrede, maar wordt hier niet onder het voorwendsel van de bevordering van vrede, godsdienstvrijheid vervangen door de godsdienstdictatuur? (14)

Op maandag 17 november 2014 startte een driedaagse conferentie in het Vaticaan, waarbij de paus de wens uitsprak dat de wereldkerk verder gestalte zou krijgen. Er waren ruim dertig gastsprekers uit twintig landen waaronder Joden, Moslims, Boeddhisten, Hindoes, Jaina Shasana, Taoïsten en Sikhs en Christenen van verschillende pluimage. Tijdens deze conferentie riep de bekende Protestantse voorganger Rick Warren de Christenen op zich met de kerk van Rome te verenigen en noemde hij Franciscus de paus van alle Christenen wereldwijd; hij noemde hem zelfs ‘Heilige Vader’, een titel die door een Protestant gewoonlijk voor God de Vader wordt gereserveerd. Ter informatie: Warren staat aan het hoofd van de Saddleback Community Church in Californië, een kerk van de zogenaamde evangelische beweging.

Tenslotte bracht Paus Franciscus tijdens zijn bezoek aan Turkije op 29 november 2014 een bezoek aan de Sultan Ahmet (blauwe) moskee en richtte zich toen tijdens het gebed tot Allah met zijn hoofd gebogen ‘richting Mekka’. Volgens een woordvoerder van het Vaticaan was dit een gezamenlijk *“moment van stille aanbidding van God”*. De paus

bevestigde daarmee de verdenkingen van critici dat hij gelooft dat Christenen en Moslims gelijkwaardige godsdiensten volgen die elk tot het eeuwige heil voeren in zoverre ‘eeuwig heil’ voor Bergoglio nog enige betekenis heeft. Beide godsdiensten aanbidden dezelfde God maar het gaat ook om de vorm van aanbidding en de leer die daarachter schuilt die uitmaakt of het een voor God welgevallige eredienst is. Welnu, er is maar één weg tot God de Vader en die gaat via de gekruisigde en opgestane Jezus. In Johannes 14:6 zegt Hij van zichzelf: *“Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot de Vader tenzij door Mij.”*

Het is wel zeer opmerkelijk dat emeritus-paus Benedictus, in een der zeldzame keren nadat hij was teruggetreden, zijn stem heeft laten horen over hoe hij denkt over de oecumenische beweging. Dat was in een toespraak die op 21 oktober 2014 door zijn persoonlijk secretaris, aartsbisschop Georg Gänswein, werd voorgelezen, en die gericht was aan de pauselijke Urbaniana Universiteit te Rome. Daarin benadrukte de ‘gepensioneerde’ paus dat de missie van de Kerk het prediken van de waarheid van Jezus Christus is. Eigenlijk waarschuwde hij tegen de tendens – die onder Bergoglio steeds duidelijker naar voren komt – om andere religies te omarmen en het met de door God gegeven waarheid niet zo nauw te nemen.

«« Velen denken vandaag (zo liet Benedictus weten), dat religies elkaar zouden moeten respecteren en in hun dialoog een algemene strijdmacht worden voor de vrede. Zo bezien wordt het gewoonlijk vanzelfsprekend geacht dat de verschillende religies varianten zijn van één en dezelfde realiteit. Men neemt aan dat de authentieke waarheid over God in laatste analyse onhaalbaar is en dat men het best het onzegbare kan presenteren met een variëteit aan symbolen. Dit verzaken aan de waarheid lijkt realistisch en nuttig voor de vrede onder de religies in de wereld. Het is nochtans dodelijk voor het geloof. In feite verliest het geloof daardoor haar bindend karakter en zwaarwichtigheid. »»

Ter conclusie kan worden gezegd dat het nog te vroeg is om over de ontwikkelingen binnen de Roomse Kerk een definitief oordeel te vellen, die op de Ene Wereldkerk lijken af te stevenen. Maar we mogen gerust stellen dat ze uitermate zorgwekkend zijn. Ons gebed is meer dan ooit nodig, want zelfs als de komst van de Ene Wereldkerk onvermijdelijk is, kan zijn nefaste invloed door gebed worden getemperd. Het gelovig gebed vermag veel! De apostel Paulus vraagt voor regeringsleiders te bidden. (1 Tim. 2:2) Er staat ook: *“Zegent wie u vervolgen”* (Rom. 12:14) Meestal denkt men dat dat inhoudt dat dezen zich dan beter door God laten inspireren, maar het kan evengoed betekenen dat hun boze plannen dan worden verijdeld.

Hubert Luns

[gepubliceerd in “Profetisch Perspectief”, lente 2015 – Nr. 86]

Noten

Ze begrepen Hem niet

(1) Jezus sprak tot het volk in gelijkenissen opdat zij het niet zouden verstaan, behalve dan voor wie het bestemd was. (Mt. 13:10-11) Daarom slaat het woordje 'ze' in "*maar ze begrepen niet wat hij bedoelde*" op de leerlingen. Dat het volk het niet begreep was vanzelfsprekend en hoefde geen commentaar. Alhoewel de leerlingen gegeven was de geheimen van het koninkrijk te kennen, is dit niet het enige voorbeeld waarin zijn leerlingen Hem niet begrepen. Zijn lijdensaankondigingen werden ook niet begrepen. Er was ook het tempelincident toen zijn ouders niet begrepen wat Hij antwoordde. (Luc. 2:49-50) Tijdens Jezus' onderricht na zijn opstanding uit de dood, zullen zijn leerlingen de betekenis van de schaapskooi en de goede herder wel hebben leren kennen, maar ook te verstaan hebben gekregen dat die nog verborgen moest blijven.

De schaapskooiparabel herhaald in Openbaring 12

(2) Openbaring 12:17, aan het eind van het hoofdstuk, luidt als volgt: "*Om zijn woede op de vrouw te koelen ging de draak heen om de 'rest van haar nageslacht' (kan ook gelezen worden als de rest van haar zaaigoed) te beoorloggen, hen namelijk die de geboden van God en het getuigenis van Jezus trouw bewaren.*" De rest van haar nageslacht is kortweg de restkerk of het restleger. De vrouw van wie hier sprake is vertegenwoordigt vanaf vers 13 de institutionele kerken. Dat is een andere 'vrouw' dan die aan het begin van het hoofdstuk. De Vrouw aan het begin van het hoofdstuk is de allerheiligste Maagd Maria die actief heeft meegeholpen in de vorming van de Kerk als het mystieke lichaam van Christus, hier het mannelijk kind genoemd. Dit lichaam voorzover het op aarde leeft, heeft tot nu toe altijd een goed heenkomen gevonden in de schaapskooi, beeld van de institutionele kerken, en dat gedurende de lange tweeduizend jaar nacht welke nu achter ons ligt. De institutionele kerken hebben trouwens ook hun steentje bijgedragen aan de groei van het mystieke lichaam van Christus, dus het was niet alleen de allerheiligste Maagd Maria, natuurlijk niet zonder een krachtige aansturing van de Heilige Geest.

Vers 13 begint in logische opeenvolging van het voorgaande met het volgende: "*De draak begon de vrouw die het mannelijk kind had gebaard te vervolgen. En de vrouw ging buiten zijn bereik naar een plaats in de woestijn (beeld van de volkeren en de wereld - zie Mt. 3:2).*" Als deze schaapskooi geen bescherming meer biedt vluchten de schapen weg die wél de stem van de Meester herkennen in tegenstelling tot de herders die dan de instituten bevolken en zijn gaan dwepen met de wolf in schaapskleren, beeld van de Valse Profeet, in casu Bergoglio. Dezen die van de valse herders weghollen zullen de restkerk zijn die zich geborgen weten in het mystieke lichaam van Christus, de Heilige KERK.

(3) Het is verdedigbaar dat elk tot de hel verdoemde tegen de Heilige Geest heeft gezondigd.

Wat voor iemand is de Valse Profeet?

(4) In Matteüs 7:15 staat: "*Pas op voor valse profeten, die in schaapskleren op jullie afkomen, maar eigenlijk roofzuchtige wolven zijn.*" Een wolf in schaapskleren is dus een valse profeet. De valse profeet uit het boek Openbaring (16:30, 19:20, 20:10) is van een ander kaliber. Zoals er vele antichristussen zijn, is er maar één Antichrist, en vele valse profeten, en toch is er maar één Valse Profeet. Het beeld van de wolf in schaapskleren wordt opgepakt in Openbaring 13:11-12: "*Toen zag ik een tweede beest. (...) Het had twee horens als een lam maar sprak als een draak. Voor de ogen van het eerste beest (de Antichrist) oefende het heel diens macht uit.*" Dat het leugengeesten zijn die spreken doorheen de Valse Profeet (een bezetene!), volgt uit Openbaring 16:13: "*Toen zag ik dat uit de bek van de draak, uit de bek van het beest en uit de mond van de Valse Profeet drie onreine geesten tevoorschijn kwamen in de vorm van kikkers.*"

(5) Op 8 november 2014 werd bekend dat Kardinaal Burke door Paus Franciscus werd afgezet als de kardinaalprefect van de Apostolische Signatuur en tot de kardinaalpaatroon van de soevereine Malteser orde werd benoemd in een ongetwijfeld succesvolle poging zijn invloed in te dammen.

De encycliek Pascendi Dominici Grecis – over het Modernisme

(6) In 1907 publiceerde paus Pius X de encycliek Pascendi, dat tegen het ketteren Modernisme was gericht. In de preambule van “De Catechismus van het Theologisch Modernisme”, die naar aanleiding van desbetreffende encycliek verscheen om deze beter toegankelijk te maken, staat in vraag en antwoord stijl:

V. – Waar zijn tegenwoordig de dwaalleraars? Bevinden die zich slechts onder onze erkende vijanden?

A. – „Wat ons voornamelijk dwingt om onverwijld onze stem te verheffen, is het feit dat dwaalleraars tegenwoordig niet alleen gezocht moeten worden onder onze erkende vijanden. Zij schuilen – en zijn zodoende een voorwerp van aanhoudende bezorgdheid en vrees – in de schoot zelf en het hart van de Kerk. Deze vijanden zijn des te geduchter naarmate ze minder openlijk naar buiten treden.”

V. – Maar, Heilige Vader, vindt men die verborgen vijanden, die uw vaderhart beangstigen, onder de Katholieken? Ontdekt men ze zelfs onder priesters?

A. – „Eerwaarde broeders, wij spreken hier over velen die tot de Katholieke leken behoren en, wat des te betreuenswaardiger is, tot de priesterschare, die onder een schijn van liefde voor de Kerk – en zonder enige kennis van filosofie en theologie, maar integendeel tot in hun merg vergiftigd door het venijn der dwaling (dat bij de tegenstanders van de Kerk is onttrokken) – zich dan zonder enig spoor van bescheidenheid als kerkverbeteraars opwerpen.”

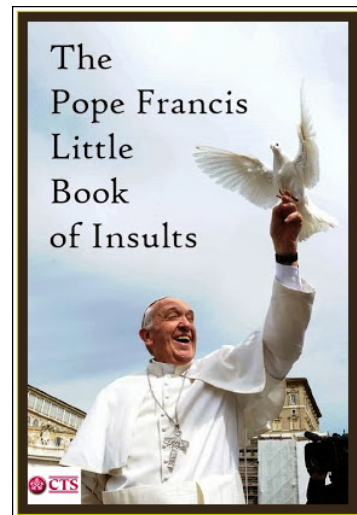
V. – Durven deze Katholieke leken en priesters, die zich als kerkverbeteraars opwerpen, Jezus’ werk in de persoon zelf aan te vallen?

A. – „Ja. In aaneengesloten rijen doen zij aanvallen op het heiligste van Jezus’ werk zonder de minste eerbied voor de persoon zelf van de goddelijke Verlosser, die zij in heiligschennende vermetelheid tot een heel gewoon mens verlagen.”

Een voorproefje van de toekomstige dialoog

(7) Eind 2014 is “The Pope Francis Little Book of Insults” uitgekomen (Het boekje beledigingen van Paus Franciscus, geen echt boek maar een internetcompilatie), met scheldwoorden jegens mensen die zich kritisch opstelden of gewoon met de paus wilden praten. Hier volgt een bloemlezing van de gebezigde termen, een paus onwaardig. Dat tekent de sfeer van de toekomstige ‘dialoog’ met de traditiegetrouwe Christen:

«« Ouwe meid!; Aanzetter tot coprofagie (lijkenverorbering)!; Specialist van de logos! (het Woord); Rozenkrans-teller!; Ambtenaar!; Zelfingenomen, prometheaanse neo-pelagiaan! (een pelagiaan streeft naar morele perfectie; Prometheus stal het Olympisch vuur der goden); Hersteller; Ideologische Christenen!; Pelagiaan!; De heer en mevrouw jammerklacht!; Triomfeerder!; Halsstarrige Christenen!; Moderne gnostici!; Verwaterde Christen!; Oppervlakkige Christenen!; Slaven der Oppervlakkigheid; Museum-mummie!; Renaissancevorst!; Vliegveldbisschop!; Melaatse intermediair!; Ideoloog! (idealen expert); Lange gezichten trekkende en triestige begrafenis-Christen!; Gnostici!; Bisschoppelijke carrièrejager!; Zure pus!; Autoriteitsfiguur!; Elitist; Ruziemakende en gedesillustioneerde pessimist!; Droeve Christen!; Op zuur gezette en wrange gezichten trekkende Christen! (pepper-faced Christian); Kinderen, bang om te dansen ...te huilen, van alles bang!; Iemand die alles zeker wil weten!; Christenen, allergisch voor preken!; Opgesloten, droevige in de val gelopen Christen, die geen vrije Christen is!; Heidense Christen!; Klein monster!; Verslagen Christen!; Credo citerende papagaai-Christen!; Slappe-thee-geloof van een hoopzwakke Christen!; Inquisitionele geweldenaar!; Tandenknaarsende seminaristen die voor hun beurt spreken, die de regels volgen en al glimlachend de schijnheiligheid van het clericalisme [in henzelf] ten toon spreiden – een der ergste kwalen!; Abstracte ideoloog!; Fundamentalist!; Flikflooiende afgodendienaar!; Aanbidder van de god Narcissus! (de god die op zichzelf verliefd

was); IJdele vlinderende priester!; Gewiekste priesterkoopman!; Priester-magnaat!; Kloosterlingen met een hart zo zuur is als azijn!; Aanprijzer van het immanentievergift! (immanentie betekent dat God alleen in ons bewustzijn leeft en niet reëel is); Zij die in de formaliteit van gebed zijn opgesloten dat koud is, schriel, [die] als Michal kunnen eindigen – in de steriliteit van haar formaliteit! (Davids vrouw Michal werd met onvruchtbaarheid getroffen nadat zij zich minachtend over zijn gedans voor de Ark had uitgelaten toen deze naar Jeruzalem werd vervoerd); Oudere mensen, nostalgisch voor structuren en gewoontes die in de huidige wereld geen leven meer geven!; Jonge aan de mode verslaafde mensen!; Banketzaakchristenen!; Verrukkelijke gebakjes!; Leuke en verrukkelijke maar geen echte Christenen!; Existentiële toerist!; Verdoofde Christen!; Christelijke hypocrieten, alleen maar op formaliteiten belust!; Ze pretenderen goede mensen te zijn, profileren zich als vrome gebedsprentjes en al biddend heffen ze de blik omhoog, zich ervan vergewissend gezien te worden – ze menen rechtvaardiger te zijn dan de rest, ze minachten de anderen!; “Tsjonge”, zeggen ze, “Ik ben heel Katholiek want mijn oom was een groot weldoener, mijn familie is dit, ik ben dat... ik heb gestudeerd... ik ken deze bisschop, deze kardinaal, deze priester... ik ben dit of dat...” Ze denken beter te zijn dan de anderen. Dit is schijnheiligheid!; Luizieke zurige Christenen: ja, ze zijn Katholiek, maar zonder enthousiasme, zijn zelfs verbitterd!; Dit zijn mensen zonder licht – echte sfeerbedervers!; En hoeveel Christenen zijn niet als dit: egoïstisch en uit op eigen gewin!?!; Christenen die geen ruimte geven voor Gods genade – en het Christelijk leven. Het leven van deze Christenen bestaat eruit om al het papierwerk, alle certificaten netjes op orde te hebben!; De theoloog die zich verbeeldt dat deze gedachte compleet en finaal is, is middelmatig!; De theoloog die niet bidt en God niet aanbidt, verdrinkt tenslotte in de meest walgelijke eigenliefde!; Dit is een kerkziekte: het narcisme, dat eigen is aan de theologen en denkers, en het richt zulk een schade aan dat het misselijk makend is!; Jullie instituten zijn geen machines [bedoeld] om theologen en filosofen te produceren!; Er zijn Christelijke vleermuizen die de schaduw verkiezen boven het licht van de aanwezigheid van de Heer!; Vormelijke Christenen, maar al te beleefd, die aan de theetafel keuvelen over theologie!; We hebben van zoveel goede Katholieken gehoord, goede Christenen, vrienden en weldoeners van de Kerk die – zoals is gebleken – op eigen gewin uit waren. Ze deden zich voor als weldoeners van de kerk, maar wisten dat uit te buiten en op de zijlijn geld te verdienen...!; En in de kerk zijn er klimmers, door ambitie gedreven mensen! Zo zijn er velen! Maar indien je van klimmen houdt, ga naar de bergen en beklim ze: het is ook gezonder! Kom niet naar de kerk om te klimmen!; Een niemendal van deze sekte! »»

Hoe Bergoglio genezen werd

(8) “The Great Reformer: Francis and the Making of a Radical Pope” door Austen Ivereigh - Henry Holt Uitgeverij, New York City # 2014:

« « Begin 2004 begon Bergoglio’s behandeling door iemand die de Chinese geneeskunst toepaste, een Taoïstische monnik die hem door een priester was aangeraden. Toen Liu Ming tijdens hun eerste ontmoeting tegenover de Kardinaal zat in zijn kantoor op de derde verdieping, keek Bergoglio hem stilzwijgend aan. “Op dat moment had ik het gevoel dat hij gedachten naar mij doorstuurde”, herinnert de monnik zich, die pas het jaar daarvoor vanuit Jiangsu, China, was gearriveerd. “Toen vertelde hij mij over zijn gezondheidsproblemen.”

(...) Bergoglio werd tijdens de crisis in zijn land met een fenomenale werkdruk geconfronteerd. De voortdurende spanning eiste zijn tol in de vorm van verstopte aderen. De monnik zei dat hij gewone acupunctuur wilde gebruiken en massages om het bloed te laten stromen en de verstoppingen op te heffen; onderwijl moest hij zijn pillen vaarwel zeggen. De Kardinaal ging daarmee accoord.

(...) Drie jaar lang zag Liu Ming hem tweemaal per week totdat Bergoglio zich beter voelde; daarna, toen hij genezen was, eens per maand. De Kardinaal noemde hem zijn Chinese martelaar. »»

(9) Bij personen die het zegel dragen van de Christelijke doop heeft een Oosterse geneeswijze dikwijls een extra negatieve psychische uitwerking, die zich in een buitenge-

wone gespannenheid uit. Trouwens, de prijs van genezing is altijd een zekere mate van gebondenheid, en dat geldt zelfs bij een gewoon geneesheer, want het betreft een intieme relatie.

Een spiritistische genezing is nooit geheel vrijblijvend

(10) Exodus 15:26 luidt voluit:

« « Als jullie de woorden van de Heer, jullie God, ter harte nemen, als jullie doen wat goed is in zijn ogen en al zijn geboden en wetten onderhouden, zal ik jullie met geen der kwalen treffen waarmee ik Egypte heb gestraft. De Heer is onze heelmeester. » »

Hier en elders blijkt dat een lichamelijke genezing door God samengaat met het volgen van God. De genezing, die samengaat met het onderhouden van Gods geboden, is een relationeel gebeuren! In de nieuwtestamentische bedeling geldt nog veel meer dat God zich met de geestelijke aspecten van de mens bezighoudt en minder met de dingen van het vlees. Tenslotte zal de gesteldheid van de geest de onreinheid van het vlees verslinden: *“Want wat met tranen werd gezaaid (het lichaam), zal met gejuich worden geoogst!”* (Ps. 126:5)

(11) De plaats van het redelijk denken binnen de Islam wordt door Robert Reilly besproken in “The Closing of the Muslim Mind – How intellectual suicide created the modern Islamist crisis” – ISI Books, Wilmington, Delaware # 2010.

(12) <http://www.katholisches.info/2014/09/04/uno-durch-vereinte-religionen-ersetzen-vorschlag-von-shimon-peres-an-papst-franziskus> (Op 24 juli 2014 is Shimon Peres afgetreden als de president van Israël.)

De toenaderingspogingen van Rome tot de Islam

(13) Net als de kerk van Rome hebben ook verschillende Protestantse kerken hun deuren geopend voor het heidendom. Er zijn predikanten die zeggen dat koranteksten in de Christelijke kerken gelezen zouden moeten worden. Op 14 november 2014 hielden Moslims een ‘gebedsbijeenkomst’ in de Nationale Kathedraal van Washington, een van de prominentste Episcopale kerken in de Verenigde Staten. De Moslims, in gescheiden groepen van mannen en vrouwen, trokken hun schoenen uit, spreidden hun gebedskleedjes uit in de richting van Mekka, keerden zich met hun ruggen naar het Kruis in de kerk, knielden neer en begonnen te bidden. Vanaf de preekstoel klonken de woorden ‘Allahu Akbar’. De samenkomst werd geleid door de Zuid-Afrikaanse ambassadeur Ebrahim Rasool. De leider van de liturgie van de Nationale Kathedraal, Canon Gina Campbell, groette de Moslims met “broeders en zusters in de naam van God... de meest barmhartige en genadevolle.”

Hoe kan men trouwens spreken van een gemeenschappelijke relatie tussen Moslims en Christenen, tussen Bijbel en Koran, terwijl er honderdduizenden Christenen in de moslimwereld worden vervolgd en vermoord? In heel het Midden Oosten is geweld tegen Christenen en hun bezittingen evenals verkrachting van Christelijke vrouwen aan de orde van de dag, want Moslims kunnen dit in hun landen vrijwel straffeloos doen. Indien iemand ter plaatse daar openlijk over spreekt of klaagt wordt hij met de dood bedreigd.

Organisatie van de Verenigde Religies

(14) Tijdens zijn september bezoek aan het Vaticaan, drong de vroegere president van Israël, Shimon Peres, er bij de Katholieke pontifex op aan de oprichting van een organisatie te steunen in de trant van de Verenigde Naties, maar dan voor de verschillende religies, die als de “Organisatie van de Verenigde Religies” zou gaan optreden. Peres verwees ook naar zijn voorgestelde entiteit voor ‘intergeloofsdialoog’. *“Wat we nodig hebben is een onbetwistbare morele autoriteit die luid verkondigt: Nee, God wil dat niet en staat dat niet toe”*, liet de ex-president weten. Het is weinig verrassend dat het begrip van een ‘onbetwistbare morele autoriteit’ om het veronderstelde godsdienstig geweld te bestrijden de wenkbrauwen deed fronsen en wereldwijd voorpaginanieuws werd. Bron: “Pope and Ex-Israeli President Discuss UN of Religions” door Alex Newman in de New American van 8 september 2014.

APPENDIX

HET GROTE DEMASQUÉ

Pastoor C. Mennen, 29 december 2014

In het verleden kon je geen enkele katholieke bisschop betrappen op een onvertogen woord op het gebied van de geloofsleer en de moraal. Er was wel verschil. Sommigen preekten vurig, ook over thema's die in de moderne seculiere cultuur niet zo goed liggen, anderen zwegen liever of uitten zich in een wollige taal waaraan zich niemand een buil kon vallen. Er bestond wel een zekere verdenking dat een aantal bisschoppen in hun hart niet meer zo Katholiek dachten of minstens dat ze liever niet 'gemarteld' wilden worden in de liberale pers en vooral aardig en 'progressief' bevonden wilden worden, maar je kon ze nooit betrappen op een incorrecte uitspraak. Men wilde blijkbaar [vanwege carrière?] niet uit de gunst van de toenmalige pausen vallen.

Dat is nu wel anders. Veel bisschoppen hebben de indruk, niet in het minst vanwege het 'gedoe' rond de laatste synode, die van oktober 2014, dat in Rome de wind om is. Er worden dubieuze mensen benoemd in pauselijke raden; jonge bloeiende traditionele kloosterbewegingen worden onder pauselijke curatele gesteld en ontmanteld; een Opus-Dei-bisschop in Paraguay die een duidelijk orthodoxe koers vaart, veel seminaristen heeft [tot ergernis van zijn liberale collega's], krijgt een pauselijke visitorator op zijn dak en wordt zonder opgaaf van redenen afgezet en vervangen zonder dat de [hartelijke, open] paus hem zelfs maar wil ontvangen; een kardinaal die gebruik maakt van de openheid waarvoor de paus zegt te opteren, en die keurig de traditionele leer van de Kerk verdedigt tegenover de liberale stellingen van kardinaal Kasper wordt uit de curie weggepromoveerd, etc etc.

Dit alles laat het wereldepiscopaat niet onberoerd. Een groot gedeelte der bisschoppen [de VS en Afrika]) is ernstig verontrust door wat er in Rome gebeurt en de manier waarop de paus acteert. Een ander gedeelte laat de maskers vallen die bisschoppen tijdens de vorige pontificaten droegen, die wijzigen hun wollig taalgebruik in publieke stellingen die niet Katholiek meer zijn. Dit is het geval bij het grootste gedeelte van het Duitse episcopaat dat zich uit bij monde van kardinaal Marx, ook een van de vertrouwelingen van de huidige paus. Over de Antwerpse bisschop Bonny en zijn vrijzinnige opvattingen schreef ik al eerder. Maar aangemoedigd door de Romeinse ontwikkeling en de seculiere publieke opinie is hij nu weer een stap verder gegaan. Hij heeft in een kranteninterview gezegd dat de Kerk met de seculiere ontwikkeling mee moet gaan en homoseksuele relaties dient te erkennen en inzegenen. Hij vindt dat homoparen even goed aan de kerkelijke criteria voor het huwelijk kunnen voldoen. *"De inhoudelijke waarden zijn voor mij belangrijker dan de institutionele vraag. De Christelijke ethiek gaat uit van duurzame relaties waarin exclusiviteit, trouw en zorg voor elkaar centraal staan,"* zegt hij. Dit is voor normale Katholieke oren onbestaanbaar en onverdraaglijk. Toch zegt deze bisschop het. Hij wordt niet vanuit Rome gecorrigeerd. Hij krijgt zeker geen apostolisch visitorator over de vloer. Integendeel, de kans is groot dat hij de volgende aartsbisschop van Mechelen-Brussel wordt als opvolger van de goede Monseigneur Léonard. Hij is immers een vriendje van kardinaal Kasper.

Waar zit nu het probleem bij Bonny en de andere liberale bisschoppen?

- Allereerst wil men de mensen, die zich feitelijk al van de Kerk hebben verwijderd, behagen. Men wil zich door hun applaus een rad voor ogen draaien en de harde werkelijkheid ontkennen. De journalist Markus Günther schrijft in de Frankfurter Alge-

meine Sonntagszeitung: de Kerk in Duitsland lijkt op de DDR vlak voor de ineenstorting. Net als toen in de DDR maken veel bisschoppen en pastoors zich iets wijs. Ze zien nog steeds het grote instituut met het vele geld. Maar ze willen er niet aan dat het gemeenschappelijke geloof grotendeels in lucht is opgegaan. De Kerk is steeds meer een lege zeepbel geworden, welke men niet wil doorprikken door zich zoveel mogelijk aan te sluiten bij de mening van de ‘gelovigen’. Dat houdt de façade met het bijbehorende applaus overeind. Naar Günthers mening heeft die huidige Kerk geen enkele toekomst. Over enkele tientallen jaren is de Kerk in Duitsland niet groter dan een sekte als de Jehova’s Getuigen. De belangrijkste oorzaak voor het verdwijnen van de Kerk ziet Günther in het opgeven en het vervagen van de geloofsinhouden. Een godsdienst moet absolute aanspraken hebben, anders heeft ze geen reden van bestaan. Een Kerk die zich aanpast aan de moraal van de wereld maakt zich overbodig.

- Het grondprobleem in het liberale kerkelijke denken is een filosofisch probleem. Het sluit aan bij het moderne filosofische denken dat het doen en laten van de meeste mensen beheerst: het existentieel relativisme. Niet wat is, is belangrijk, maar wat ik voel en ervaar. Daar gaat het om. Als ik het gevoel heb dat het begrip ‘hel’ niet past bij de goedheid van God, dan bestaat er natuurlijk geen hel. Als ik het gevoel heb dat mijn huwelijk voorbij is – ik beleef er niets meer aan – dan ben ik voorbij die aanvankelijke werkelijkheid gegroeid en moet er een nieuwe toekomst mogelijk zijn. Als men dan een nieuw burgerlijk huwelijk aangaat, dan moet de Kerk daar minstens de goede elementen in erkennen. Want we ervaren dat toch als iets goeds voor die twee mensen. Homoseksualiteit kan toch niets verkeerd zijn als mensen zich als zodanig ervaren en elkaar in een duurzame relatie gelukkig maken. Wij voelen dat zo en dan is het goed.

Het normale Katholieke denken is ‘ontologisch’ omdat het in een absolute God gelooft die iedere uiteindelijke relativiteit onmogelijk maakt. Het gaat uit van ‘wat is’, van Gods scheppingsorde [de natuurwet] en van de geboden die ons via zijn Woord werden gegeven en die op deze natuurwet aansluiten. Daarin is een tweede huwelijk, terwijl het eerste nog bestaat, altijd [ook volgens het woord van Jezus] echtbreuk en overspel, een zonde die pas ophoudt als men zich bekeert en die zondige toestand achter zich laat. Zolang die zonde voortbestaat kan men niet biechten en communiceren. Dat druist immers in tegen de zondige staat waarin men leeft. Ongehuwd samenwonen is in dat normale Katholieke denken altijd doodzonde en verhindert als zodanig de biecht en de communie, tenzij men die zondige staat opheft. Hetzelfde geldt voor homoseksuele relaties.

Bisschop Bonny heeft geen enkele boodschap aan ‘wat is’, aan het ‘objectieve’. Daarom kan hij zeggen dat het institutionele voor hem van geen belang is. Het gaat hem blijkbaar om vloeiende, relatieve ‘inhoudelijke waarden’.

- Om niet in conflict te komen met de katholieke waarheid zoals het leergezag in de Kerk dat tot en met paus Benedictus heeft voorgehouden, probeert men een onderscheid te maken tussen leer en discipline, alsof die niets met elkaar te maken hebben. Als je de communie aan burgerlijk hertrouwen toestaat, ontkom je er niet aan dat je dan het tweede huwelijk op een of andere manier erkent, en daarmee doe je dus afbreuk aan de absolute onontbindbaarheid van het huwelijk die tot een der kernwaarden van de Katholieke leer hoort. Dat wordt dan een min of meer holle frase.

Het grote demasqué van de bisschoppen is begonnen en daarmee de openlijke binnenkerkelijke strijd om de waarheid. Die strijd moet gevoerd worden zoals in de vierde eeuw tegen de Arianen en in de zestiende tegen de protestantse hervormers. Het gaat tenslotte niet om een liberaal welbevinden, maar om de redding van de zielen, de salus animarum.

